

(Ariadné egyedül)

ilyenkor utálod a kést, mely a gyümölcs magját

szolgálja kivájni; a magot, mely nem enged,

és a húst, mert könnyen feladja, hogy a mag körül

sok értékes részt kelljen kidobni. ilyenkor utálod

a kukát, csupán héjat ad egy célszerű ürítésnek,

ami előtte az asztalon volt, most levet ereszt, vérzik

a lényeg. ilyenkor rossz a hajnal, rossz belegondolni,

a másik alszik talán, és nem keres, levet ereszt

máshol, vagy éjjel épp késeken táncol,

és azt hiszi, nem ideges. ilyenkor talán mégis

az a legrosszabb, hogy a gyümölcs héját

mindig igyekezted elkerülni, adtál rá elég okot,

hogy megvesd, mostanra mégis bánod e kidobott időt,

ami a héjak lehámozásával elment.

(Aphrodité hazudik)

1.

leszúrt seggű mólokon ragyog a nap.

kár, hogy most nem én járok kézenfogva

egy idegennel. te ejtőzöl, és azt hiszed,

hogy minden rendben van, pedig csak

eljátszom; egy darab fapálcán a jégkrém

édesebb.

2.

miért nem hagylak itt, ha már eldöntöttem,

nem szeretlek. miért ragaszkodom ahhoz,

hogya megszületés mindennapos verítékét

letöröljem hátadról; rabszolgamód,

a szokott unalommal, kezembe adott

törülközővel. amikor kijössz a habokból,

nem veszed észre, én közben a tengernek

háttal fordulok, míg te idetartod a vállad,

arcod, olyan vagy, mint egy kislány,

mosolyogsz, ahogy a távoli vitorlásokat

nézed.

3.

aztán, egyszer majd, egy jó emberöltőnyi

próbálkozás után, mikor végleg lemondok

Olümposzról és arról, amit földöntúli

pompád számomra jelenthet, azt mesélem

egy Lémnosz szigeti kocsmában, ha

megkérdezik, igazán mi is volt közöttünk,

hogyan tulajdonképpen milyen bátor voltam;

hiszen láncból szőtt hálóm, amit pusztá

féltékenységből akasztottam

minden este a nyakadba, egyszer magát

Árészt is fogva tartotta, mert megkívánta

öled szeméremhúsának forró habjait;

és bár akkor kilépve valamiből,

nagy fájdalomban az Olümposz

isteneihez fohászkodtam,

utólag beláthatod, volt okom

miért kétségbe esni.

4.

ezek után tényleg nem mondhatod,

hogy nem vagyok egy Héphaisztosz, bár

elismerem, mostanában a kelleténél kicsit

kényszeresebben ölöm magam a mitológiába.

de hidd el, ha szembejönnél velem az utcán

– ez lenne a legmelegebb nyári nap –

nekem valahogy ösztönösen el kéne bújni,

egy mellékutca árnyékos sarkán, egy

könyvesbolt kirakata előtt hosszú percekig

ugyanazt a könyvet kéne bámulnom,

várva, amíg te saját tempódban elhaladsz,

közben persze érezném megszokásig gyűlölt,

tengerszagú parfümöd, és ahogy csendben

a megalkuvók vagy a bűnösök szoktak,

elkezdenék izzadni.

Vendégágyon

„Prokrusztész ágyát is kezelnie kellett valakinek

és nyilván fizetésért.”

az álmot, mit Prokrusztész ágyában

érzel, nem irigyli tőled vad Thészeusz.

furcsa, hogy te is csak reggel, a fogmosás

és a seggtörölés egynemű folyamatánál

veszel észre némi fölös véráldozatot,

jeléül annak, hogy bár este volt, ami volt,

ez talán mégsem természetes. mindegy,

te is csak úgy, mint a többi – kit becsaptak

az alvás megváltó ígéretével – megalázva

és kissé túl nagy lendülettel kávé után

nyúlsz; tudva, hogy bár kint ősz van,

(Elifszina felé forró és anyagszerű a

levegő) módszeres dolgok történnek

egy automata pöttyös csészéjében. és

elhiszed; a téves tanítás ragaszkodik

gazdájához, tehát neked van igazad,

mikor Athén felől akartad megközelíteni

a várost, minek oszlopait még nem

is láttad, és ahogy itt e félreeső műúton

pénzedből még futja állnod, egy koszos,

nyájas rabló vendéglátását, titkon azon

gondolkodsz, hogy milyen vallás az,

ami elfedi az élet folytonosságát.